

Станала нака.

Уморена още отъ днеска, рано легна нашата Веска. Прѣдъ вечеря тя самичка, това върши по привичка. А майка ѝ, нака Пена, въ мъжи потопена; нощесъ друго не сторила, бебе е добила. На постеля като болна лежи, охка тя неволна.

Нощъ сколаса, день довтаса... Майка Веска по привичка стана днеска пакъ самичка. Вижда своята майка болна и до нея бебе малко плаче жалко. Гледа Веска удивена, що е случка невидена: Майка охка, бебе врѣка, че разплака своята нака... Но не отъ страхъ нашата Веска се разплака така днеска. Друго нѣщо тя прѣдвижда и на бебето завижда: На майчини ѝ милувки, придружени съ цѣлувки, тя се вече убеждава, че краятъ имъ приближава...

Привсе това нашата Веска нака става вечъ отъ днеска.

Т. Къневъ.

